

Nagyon sikeres volt a gyermekeknek meghirdetett internetes játékverseny, amely mindig nagy izgalmakat vált ki a szülők és a kicsik körében is.

Meghirdettük a „Hozd el szüleidet és nagyszüleidet, és vezesd be őket az internet világába” akciót, amely igen népszerű volt a családok körében, hiszen olyan felnőtteket is behozott a könyvtárba, akik még soha nem jártak ott. Nagyon jó volt látni, ahogy egy-egy család a számítógép fölé hajolva keresi az információkat az interneten.

A felnőttek számára összeállított internetes totóval azt szerettük volna felmérni, hogy mennyire tájékozottak az emberek az elektronikus ügyintézés témakörében. Sajnos eléggé lecsújtóak voltak a tapasztalatok.

Hagyományosan nagy sikerrel szerveztük meg a Csongrád Rádióval közösen azt az interaktív vetélkedőt, amelyen megszondáztattuk Csongrád város, a kistérség és Szentes város lakosságát, hogy mennyire ismerik a könyvtár által szervezett internet fiestás programokat, mit tudnak az elektronikus ügyintézésről és arról, hogy a mi könyvtárunknak ebben milyen szerepe van. A háromórás műsor ideje alatt tíz kérdés hangzott el a rádióban, amelyekre a válaszokat telefonon lehetett megadni, és természetesen a helyes megfejtésért jutalmat adtunk.

Ez a program arra is jó volt, hogy lemérhettük, hogyan dolgoztunk, milyen volt a reklámunk és mennyire voltak hatékonyak az előadások.

A Családi Fiestán osztottuk ki a különböző díjakat, ekkor zajlott a meghirdetett játékok, feladatok eredményhirdetése. Nem volt olyan gyermek, szülő vagy nagyszülő, aki ne kapott volna valamilyen emléket, ajándékot ezen a napon. Az önkormányzat támogatásával lehetőség nyílt arra, hogy a díjazottak jutalomban részesüljenek.

A rendezvénysorozat végén megállapíthatjuk, hogy sok feladatot állított elénk az Internet Fiesta, mert azt a következtetést vontuk le, hogy van még mit tennünk e-ügyeink népszerűsítése terén.

Horváth Varga Margit

Kinek az érdeme avagy érdeke?

Debrecenben jártam minap, már azt követően, hogy megtörtént a megyei könyvtár új épületének műszaki átadása (láttam egy tévéhíradásban is, de nem fedeztem fel senkit a képernyőn azok közül, akiknek köze volt a létrejöttéhez).

Vendéglátóim természetesnek vették, hogy szeretném megnézni az új könyvtárat, el is vittek oda, szívesen mutatták meg minden szintjét, részlegét, munkaszobáit, közösségi tereit, de kérték, csak magángyűjteményem számára fotózzak.

Ez már azután történt, hogy kérdésemre, Hajni (a megyei könyvtár nyugállományú igazgatónője) most, az ugyan fárasztó, mégis bizonyos boldog költözéskor ugye mindennap itt van – úgy láttam – szemlesütve mondták, nem, nincs.

Kezembe nyomtak egy másolatot a www.vagy.hu webolalról. Tapintatlannak éreztem a faggatózást, de hazaérve első dolgom volt a weboldal megnyitása (amelyről – bár számomra nem igazán lényeges – azóta se tudtam megállapítani politikai irányultságát, mert noha moderált fórumot üzemeltet, abban olyan, a miniszterelnököt ócsárló a vitakérdés, amit itt nem is idéznék, ugyanakkor kérdéseivel, felvetéseivel bírálja a megyei közigazgatást).

Két írás is foglalkozik itt a könyvtárátadással, egymással felelnek a címeik:

Nem éppen a kultúra ünnepe volt. Olvasók, könyvtárosok és írók nélkül – átadták a Méliusz könyvtárat – így az egyik, Kinek az érdeme? – kérdezi a másik.

Kiderült ezekből, „rendesen” megünnepelték a könyvtár elkészültét, csakhogy senki nem volt ott azok közül, akik éveken át küzdöttek, ha kellett, győzködtek, lobbiztak, ügyeskedtek a könyvtár létrejöttéért. Nem voltak ott, mert nem hívták meg őket. Hajnit, a volt igazgatónőt sem, aki pedig (személyes beszélgetésekből tudom), a lelkét is adta volna, ha azt kérik cserébe, hogy új

könyvtárunk legyen. (*Mi több: férje a könyvtár-épület tervezője.*) A tudósítás címéből ítélve azokat sem hívták az átadásra, akik majd ott dolgoznak, a könyvtárosokat s azok képviselőit sem, akikért dolgoznak.

A Könyvtári Levelező/lap szerkesztési elvei között alapvető, hogy nem foglalkozunk politikai ügyekkel, kerülünk minden politikai megközelítést. Keskeny a mezsgye, hogy az ember eldöntse, meddig van még innen s mikor lépett már túl rajta.

Én (nem tekintve ezt se skandalumnak, se fene nagy bátorságnak meg szerkesztési elvek megsértésének) kimondom: végtelenül sajnálom mindenkit, akit őszintén, szakmai elhivatottsággal vállalt igyekezetében a politika megtapos.

Most ez történt Gellér Ferencné Hajnival.

Az ünnepélyes könyvtárátadás szalagszeletkáját szeretném neki itt, ünnepélyesen átadni, mert megilleti. És mellé egy virtuális virágot is küldök neki, aki a mindent eltipró politikai csatározások áldozata lett. Sajnálom, hogy munkásságának beteljesülését nem úgy élhette meg, ahogy az normális társadalmi viszonyok közepette természetes lenne: sikerként.

Biztatom: a könyvtár áll és (politikától függetlenül) élettel lesz teli, mert szép, tágas, verőfényes, vonzó és még politikai kultúrát is közvetít. Reménykedjünk: egy idő után esetleg ennek a szakirodalomnak is lesznek olvasói...

(*Fejős László*)

Emlékezés Sebestyén Gézára

Sebestyén Géza (1912–1976) a hatvanas-hetvenes évek hazai könyvtári életének meghatározó jelentőségű képviselője, a magyar könyvtárügy elméletének és gyakorlatának egyik megalapozója volt.

Egyetemi előadásain, Sallai Istvánnal közösen írt könyvtári kézikönyvén könyvtáros nemzedékek nőttek fel. Munkatársa volt a Műszaki Egyetem Könyvtárának, 1958-tól haláláig az Országos Széchényi Könyvtár főigazgató-helyettese. Nevéhez fűződik az OSZK újjászervezése, a korszerű nemzeti könyvtári feladatok ellátásának kialakítása.

Meghatározó volt tevékenysége az OSZK vári felköltözésének előkészítésében. Nehéz küzdelmeket vívott a Budavári Palota építészeti adottságainak a könyvtári funkcióknak megfelelő átalakításáért és korszerű felszereléséért. A könyvtár Várba költözését, 1985-öt sajnos már nem érthette meg.

Sebestyén Géza mint magyar-német szakos egyetemi hallgató a harmincas évek elején ösztöndíjasként Németországban tartózkodott. 1933 tavaszán Halléban szemtanúja volt a fasiszták által rendezett könyvégetésnek. Nem törődve a kockázattal, az égő könyvmáglya széléről kiemelt egy könyvet, és hazavitte. A könyv Ilja Ehrenburg egyik műve volt, benne a hallei városi könyvtár pecsétje. Néhány nap múlva figyelmeztetést kapott, hogy feljelentették. Még idejében és bántatlanul haza tudott utazni, bőröndjében a megmentett, félig elégett könyvvel, ami ma is megvan, a család féltett ereklyeként őrzi.

Sebestyén Géza emléke előtt halálának tízéves évfordulóján tudományos konferenciával, a huszadikon emléküléssel tisztelgett a magyar könyvtáros társadalom.

A harmincadik évfordulóra a mellékelt vers született. (A cikk szerzőjétől – a szerk.)

Somkuti Gabriella

Könyvmáglyák Németországban

Halle, 1933. május
Sebestyén Géza emlékének

A mártír könyvek
mint középkori szentek,
a tűzhalálra vártak.
A betűk megfogták egymás kezét,
a páros oldalak párujukhoz simultak
s a tér felett a tehetetlenség angyalai
leeresztették szárnyukat.
„Vorsicht! Feuer!”
Pattog a parancsszó
és feljajdulnak a könyvek.
Eléghet-e a gondolat?
Gyülékony anyag-e az eszme,
mely világokat fészít szét,
de megfér két könyvtábla között,
hófehér ingbe öltözötten?
Minden nem éghet el.
És nem égett meg az a kéz sem,
mely a tűzbe nyúlt egy könyvért,
s mint égő házból
gyermekét mentő anya,
kabátja alá rejtve,
szaladt vele a diák,
csattogtak léptei
a kormos utcaköveken.
Halállal nem gondol,
ki egy gondolatot ment.
Határok nem rettentik,
ki a történelemmel dacol,
s az embertelenség poklából
egy emberibb jövőbe visz át
egyetlen könyvet,
az igazság megmentett arcát.